

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w T.
przeciwko Agnieszce C., Monice G. i Jarosławowi C.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanych Genowefy C.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2010 r.,
skargi kasacyjnej interwenienta ubocznego Genowefy C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 maja 2009 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Genowefy C. na rzecz powoda 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą kasacyjną interwenientki ubocznej po stronie pozwanych Genowefy C. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 maja 2009 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi raczej w interesie powszechnym (por. wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r., sygn. akt II CSK 126/05, LEX nr 179973). Rozpoznanie skargi winno przysłużyć się ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, tudzież zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w tych sprawach, na kanwie których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu ustawy, mającej walor generalny i abstrakcyjny (por. postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Jest zatem oczywiste, że nie każde orzeczenie – nawet błędne – zasługuje na to, aby stać się przedmiotem kontroli kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania interwenientka uboczna oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołane w nim przesłanki zostały wykazane.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga precyzyjnego sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 204/06, LEX nr 421035; postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, LEX nr 180841). Skarżąca tymczasem ograniczyła się do opisu problemu prawnego jedynie w odwołaniu do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Nie przytoczyła dostatecznych argumentów jurydycznych, które to mogłyby prowadzić do rozbieżnych wniosków lub ocen.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie (postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, LEX nr 424365, por. także: postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., sygn. akt II CZ 102/02, LEX nr 57231). Skarżąca na poparcie zaistnienia tej przesłanki określiła przepisy, które jej zdaniem budzą poważne wątpliwości i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów (tj. art. 509 k.c. w związku z art. 58 § 1 k.c.). Niemniej jednak ani nie podniosła, że powołane przepisy nie doczekały się wykładni, ani nie wskazała orzecznictwa, które byłoby niejednolite. Wobec czego nie zachodzi w niniejszej sprawie potrzeba wykładni przepisu art. 509 k.c. w związku z art. 58 § 1 k.c.

Nie można także uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Powołanie się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP

2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Ponadto skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, LEX nr 512050). Skarżąca nie przedstawiła wywodu prawnego w celu wykazania niewątpliwej sprzeczności wyroku ze wskazanymi przez nią normami prawa cywilnego. Odwołała się jedynie do uzasadnienia pozostałych - wyżej umówionych - przesłanek wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co tym bardziej rzutuje na brak oczywistego naruszenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.